

FILM

THE ROAD

TANKEVÆKKENDE
FILM EFTER SIDSTE
KONFERENCE

2009 | 13+ | Drama

Hovedroller:

Viggo Mortensen, Charlize Theron,
Robert Duvall og Kodi Smit-McPhee

Instruktion:

John Hillcoat

Kan bl.a. ses på YouSee og ViaPlay.

En af de film, som gjorde det stærkeste indtryk på mig for knap 15 år siden, var *The Road* efter romanen af Cormac McCarthy. Den sad i mig i lang tid efter, og gør det stadig. Jeg har ikke set den siden den ene gang i biografen i 2009 eller måske var det i 2010, for den gjorde ikke noget godt for mig i forhold til at stå med liv, drømme, nysgerrighed og håb lige foran mig.

I går var jeg på DFKs konference om bæredygtighed og ledelsessystemer. Der var tryk på mange af indlægsholderne, og selvom de både var skarpe og underholdende, var der (naturligt nok) også en italesættelse af, at vi skal gøre noget. Nu! Det er næsten for sent. Måske er det allerede for sent. Kloden ruller ud over the first tipping point. Vi skal derfor pege på løsninger og også eksekvere. Hvis ikke, er der risiko for, at der indfinder sig en opgiveness, en ligegyldighed og bæredygtighedsdepression og -angst. Ikke bare blandt det mere modne DFK-publikum, men især blandt de yngre generationer. Det fik tankerne tilbage på den dystopiske *The Road*.

The Road udspiller sig efter en eller anden katastrofe, som har forvandlet USA til en gråbrun ødemark uden liv. Uden farve. Bare... gråt. Brunt. Sort. Viggo Mortensen og Kodi Smit-McPhee spiller hhv. far og søn, som vandrer over USA for at nå kysten, som på en eller anden måde skal symbolisere håb. Forestillingen om havets dønninger, blågrønne farve og bevægelse står da også i skærende kontrast til det miljø, som de 2 overlevende vandrer igennem. Ødelagte biler, huser i ruiner, både i forfald. Tomhed og ødelæggelse præger scenerne i filmen. Måske forårsaget af mennesker. Sønnen

SE DEN MED EN GOD VEN,
EN KÆRESTE, PARTNER, EN
TØJBAMSE ELLER BARE EN
ELLER ANDEN, DER LIGE
KAN HOLDE OM DIG, NÅR
FILMEN ER SLUT. DET HAR
MAN BRUG FOR.

spørger i hvert fald på et tidspunkt: »Vil vi stadig være de gode, lige meget hvad der sker?« Det er det HELT grundlæggende spørgsmål i filmen, for den viser i al sin gru, hvad vi mennesker er i stand til at gøre, når ressourcen er brugt op. Således har mange af de overlevende holdt andre mennesker i bur, som vi i dag holder svin. Og de bliver også både slagtet og fortæret.

Rædslerne i de tilfangetagnes øjne. Deres beskidte kroppe og den lavmælte og fãmælte dialog suger seeren ind i det mørke univers. Et univers, hvor de svage fortæres eller efterlades. Hvor de svage skal glemmes. Også ens mor.

Filmen handler også om at bevare sammenholdet far og søn imellem. Bevare håbet. Kæmpe sig fremad, selvom det kan være svært, når det meste, man har været tilskuer til, kun er scener, som med et snuptag kan trække den sidste gnist ud af en, hvis man vælger at »tro på«, at fremtiden ser ud som filmholdet bag The Road har valgt at vise den.

Se den med en god ven, en kæreste, partner, en tøjbamse eller bare en eller anden, der lige kan holde om dig, når filmen er slut. Det har man brug for. Eller det havde jeg. Jeg sad helt stille i biografens bagefter, selvom jeg var sammen med nogle venner, og jeg var for lamslået til overhovedet at bede om et kram. Det gør jeg nu. 14 år senere, for jeg trænger stadig til det. Bare jeg ikke har brug for det om få år, når vi har indset, at vores bæredygtighedsinitiativer alligevel ikke hjalp.

SCAN OG
OG SE
TRAILEREN
HER

